

ΟΣΑ ΔΕΝ ΕΛΕΓΧΕΙ ΤΟ ΚΚΕ..

ΤΑ ΚΑΝΕΙ ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΑ

Σε μια περίοδο που όλο και περισσότερα κοινωνικά κομμάτια αντιμετωπίζουν θέματα όχι μόνο ζωής αλλά και επιβίωσης, σε κάποιους μπαίνει το μικρόβιο της σύγκρουσης με τους θεσμούς ενώ σε άλλους σκέψεις και σχέδια διαχείρισης του υπάρχοντος κοινοβουλευτικού πολιτικού συστήματος.

Το ΚΚΕ, διαβλέποντας πιθανές κοινωνικές μετατοπίσεις (άρα και εκλογικές), που σε κοινοβουλευτικό επίπεδο μεταφράζεται σε ένα πιθανό ρήγμα στον δικομματισμό, προσπαθεί να αυξήσει την κοινοβουλευτική του δύναμη. Στόχος του είναι σταδιακά να αποτελέσει μια ισχυρή αντιπολίτευση (απολαμβάνοντας όλο και μεγαλύτερο κομμάτι της κρατικής πίττας) και ενδεχομένως να διεκδικήσει την (αστική) εξουσία. Βέβαια στην προσπάθεια του να προσελκύσει περισσότερους ψηφοφόρους, δημιουργεί από μόνο του μια θεμελιώδη αντίφαση. Πάνω σε μια ταξική ανάλυση προσπαθούσε και προσπαθεί να συσπειρώσει μικρο-μεσοαστικά στρώματα, τα οποία αφού σε γενικές γραμμές είναι συντηρητικά, τα προσελκύει χρησιμοποιώντας σκόπιμα αστικά ιδεολογήματα όπως η εθνική κυριαρχία (Αιγαίο), ο πατριωτισμός, ησυχία-τάξη-ασφάλεια, ρητορεία περί προβοκάτσιας-πρακτόρων-σκοτεινών κύκλων και κουκουλοφόρων.

Παράλληλα προσπαθεί να πατάξει κάθε κοινωνικό ή πολιτικό κομμάτι (είτε είναι φοιτητικό, εργατικό, "περιθωριακό", κ.α.) που αδυνατεί να ελέγξει-κατευθύνει και άρα το θεωρεί εχθρικό. Αυτό βέβαια δεν οφείλεται κυρίως σε κάποιο φοβικό σύνδρομο πολιτικής ήττας αλλά πηγάζει από την πάγια θέση πρωτοπορίας-ηγεμονίας του κόμματος πάνω στις λαϊκές μάζες. Για να το εξηγήσουμε λίγο καλύτερα, το ΚΚΕ θεωρεί τον εαυτό του αξιωματικά το πρωτόκοκο κομμάτι της εργατικής τάξης, δηλαδή το πιο συνειδητοποιημένο και μαχητικό, και ως τέτοιο δεν μπορεί παρά να είναι ο αποκλειστικός εκφραστής της. Άμεσα συνεπάγεται ότι αυτό το πεφωτισμένο κόμμα οφείλει να καθοδηγήσει την εργατική τάξη και να την ηγεμονεύσει. Θεωρούμε σαφές, ότι οποιοδήποτε κοινωνικό ή πολιτικό σύνολο που δεν αναγνωρίζει το κόμμα ως τον κάτοχο της μοναδικής επαναστατικής αλήθειας, θεωρείται (από το ίδιο το κόμμα) είτε ως αφελές-μη πολιτικά και ταξικά συνειδητοποιημένο είτε ως αστικός μηχανισμός που έχει σαν μοναδικό σκοπό να ανακόψει την πορεία προς την "εργατική και λαϊκή" εξουσία.

Σε αυτήν την προσπάθεια ενδοκινηματικής καταστολής (βέβαια, είναι μεγάλο ζήτημα το αν το ΚΚΕ είναι κομμάτι του κινήματος) κάποιες φορές αποφεύγει την ευθεία πολιτική αντιπαράθεση με όσους αναγνωρίζει ως εχθρούς του. Αντί αυτού, επιλέγει χρησιμοποιώντας θεωρίες συνομωσίας σε συμπόρευση με τα ΜΜΕ να χαρακτηρίσει διαδηλωτές ως εντολοδόχους σκοτεινών προβοκατόρικων κύκλων και "ξένων κέντρων εξουσίας".

Όλα αυτά τα είδαμε να πραγματώνονται τις μέρες της 48ρης απεργίας, με αποκορύφωμα την "περικύκλωση" της βουλής από το ΠΑΜΕ. Εκεί οι συντεταγμένες δυνάμεις των ΚΝΑΤ (Κομμουνιστική Νεολαία Αποκατάστασης Τάξης) σε κοινό σχηματισμό με τις ομάδες καταστολής περιφρουρούν από το οργισμένο πλήθος την παρουσία του κόμματος στο κοινοβούλιο και το ναό της αστικής δημοκρατίας. Οι προκλήσεις ξεκίνησαν από τον ξυλοδαρμό διαδηλωτών που περιφέρονταν κοντά στις αλυσίδες τους και αρνιόντουσαν να επιδείξουν την ταυτότητα τους ή φαινόταν "περίεργοι". Τα πνεύματα οξύνθηκαν όταν εμπόδισαν μπλοκ του "Δεν Πληρώνω" να προσεγγίσει τον χώρο της βουλής και έδωσαν το έναυσμα για επίθεση, ενώ στην συνέχεια παρέδιδαν διαδηλωτές στις δυνάμεις καταστολής.

Βέβαια όλα αυτά, δεν μπορούν να ερμηνευτούν παρά ως τμήμα της στρατηγικής που οι ίδιοι έχουν επιλέξει και αναφέρθηκε παραπάνω. Αυτή η προβοκατόρικη κίνηση του ΠΑΜΕ (προβοκατόρικη γιατί μεταφέρει το πολιτικό διακύβευμα της ημέρας από την επίθεση του κράτους και του κεφαλαίου στις ζωές μας, στις επιλογές του ΚΚΕ)

αφενός επαναφέρει στην μιντιακή επικαιρότητα τις θέσεις του ΚΚΕ, αφετέρου αποτελεί μια επίδειξη ισχύος με διπλή υπόσταση: Σε επίπεδο δρόμου δίνει το μήνυμα στον κόσμο που κατεβαίνει να διαδηλώσει ότι είτε θα ακολουθήσει την γραμμή του κόμματος είτε θα είναι εχθρός του και σε δευτερο επίπεδο, ικανοποιεί το "κοινό αίσθημα" περί ησυχίας-τάξης-ασφάλειας προσπαθώντας να αντλήσει ψήφους από συντηρητικά κομμάτια της κοινωνίας. Βέβαια οφείλουμε να παρατηρήσουμε ότι τίποτα από αυτά δεν θα είχε καταφέρει αν δεν είχε και την πολύτιμη βοήθεια της ελληνικής αστυνομίας.

Τέλος δεν μπορεί παρά να θεωρηθεί χυδαίος ο τρόπος με τον οποίο το κόμμα διαχειρίστηκε από την πρώτη στιγμή το τραγικό γεγονός του θανάτου ενός διαδηλωτή, μέλους του ΠΑΜΕ. Από την πρώτη στιγμή προσπαθεί να χρεώσει τον θάνατο του στην σύγκρουση που έλαβε χώρα, χωρίς να γνωρίζει τα πραγματικά αίτια. Ακόμα και όταν αποδείχθηκε ότι διαδηλωτής δεν έφερε τραύματα από σύγκρουση, εξακολούθησε να επιρρίπτει ευθύνες σε προβοκάτορες και κουκουλοφόρους (χωρίς καμία προσπάθεια κριτικής στα χημικά των σκατόμπατσων). Αλλά πάντοτε η ηγεσία του ΚΚΕ (πατώντας στις πλάτες της εργατικής βάσης του κόμματος) επέλεγε παρόμοια στάση. Από την Βάρκιζα του '45 στο φύλλο 8 της πανσπουδαστικής το '73, στο χημείο του '85, στο πολυτεχνείο του '98 σ τον Δεκέμβρη του '08 και τον Οκτώβρη του '11.

Η θέση μας? Δεν αναγνωρίζουμε κανένα πεφωτισμένο αρχηγό, κανέναν υπερεπαναστάτη και κανέναν αυτόκλητο σωτήρα. Όποιος προσπαθεί να ηγεμονεύσει την εργατική τάξη είτε απατά είτε απατάται. Η εργατική τάξη και οι "από τα κάτω" αυτού του κόσμου πρέπει και θα βρουν την επαναστατική προοπτική και πορεία για να δομήσουν τον κόσμο που θα ικανοποιεί τις ανάγκες τους με όρους ισοτιμίας – αντιεραρχίας – ελευθερίας.

ΤΑΞΙΚΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ ΚΑΙ ΟΧΙ ΚΟΜΜΑΤΙΚΗ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΥΤΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗ

σπασμένο γρανάζι

συνέλευση αναρχικών/αντιεξουσιαστών/αυτόνομων

για την παρέμβαση στις σχολές

foititika@patra2010@gmail.com